Elias, Glöd és a híd, amelyet újjá kellett építeni

Anya és apa

Ennek a könyvnek a gazdája:

_____

Üdvözlünk ebben a mintakönyvben! Pontosan úgy készült, ahogyan a saját könyved is fog: a mellette látható fotók és választások alapján. Megmutatja, milyen lehet egy Saga-tól neked szóló történet. Lapozz, olvass, és képzeld el a gyermekedet a saját meséje hőseként.

A ház mögött patak csörgedezett lapos köveken át, és egy gyökér alatt, amely úgy nézett ki, mint egy görbe orr. Elias egyenes ágakat keresett a kunyhója falához. Egy kunyhóhoz olyan ágak kellettek, amelyek összetartanak, nem olyanok, amelyek már attól reccsennek, hogy rájuk néz valaki.

Két kő között valami kerek és nagy hevert. Túl nagy volt egy madárhoz, és túl meleg egy kőhöz. Elias mindkét kezével körbefogta a héjat. A rajta lévő rézpöttyök megcsillantak. Belülről egy hang hallatszott: reccs. Aztán: reccs, reccs. Elias mozdulatlanul tartotta a tojást. Mi bújhat elő a ház mögötti pataknál?

Először egy zöld orrocska bújt ki a repedésből. Aztán két kerek szem, négy apró karom és egy farok, amely véletlenül feldöntött egy levelet. A kis sárkány tüsszentett. Pöff! Három szürke füstkarika lebegett át a víz fölött, és fennakadt egy nádszál hegyén.

– Glód – mondta Elias. A sárkány a karikákat nézte, leeresztette levélszerű szárnyait, és fújt még egyet, még kisebbet. A héj belsejében három apró csúcs és egy sor parányi betű volt: Egy sárkánykölyöknek otthon kell lennie, mire a nap lenyugszik három csúcs mögött. Elias felnézett. Messze, a fák fölött három hegycsúcs emelkedett. A nap már süllyedni kezdett. – Sárkányhegy – mondta. – Gyere!

A patak mögötti erdő sötét volt a fenyők alatt, bár fölötte még világos maradt az ég. Elias gyökerek között lépkedett, amelyek átkúsztak az ösvényen. Glöd a vállán ült, és két apró karmával a pólója varrásába kapaszkodott.

Minden ösvényelágazásnál Glöd fújt egy füstkarikát. Az első egy gomba köré telepedett. A második besurrant egy bokorba. A harmadik egyenesen fölfelé szállt, és eltűnt. – Inkább nézzük meg a héjat – mondta Elias, és felmutatta a három csúcsot. Ugyanabba az irányba keresett egy rést a fák között. Ekkor tomp, csobbanás, tomp hallatszott előrébb. A föld tele volt hatalmas, kerek lábnyomokkal.

A legnagyobb lábnyomban három fenyőtű és egy bogár úszkált, minden lábával evezve. Elias mellé tette a cipőjét. Olyannak látszott, mint egy mazsoladarabka. Glöd egy füstkarikát fújt a pocsolyába. A karika újra felemelkedett, kerek és szabályos volt.

– Egy óriás ugyanabba az irányba ment, amerre mi – mondta Elias. A lábnyomok a zúgóhoz vezettek. Ott függött a híd a sziklák között, kötelei vastagok voltak, mint a fonatok. A híd közepéről több deszka is hiányzott. A víz messze lenn tajtékzott, a nap széle pedig már narancssárga volt. Elias összeszorította a száját. – Próbáld ki, nézd meg, építsd újra – mondta. – Előbb meg kell javítanunk a hidat.

Elias felmászott egy alacsony, kidőlt fatörzsre, nem messze a szakadék szélétől. Onnan az egész hidat látta, anélkül hogy rá kellett volna lépnie. A megmaradt deszkákat fapeckek és kötelek tartották. A földön két egyenes ág, egy régi kötél és néhány pecek hevert, amelyek bizonyára régen kiszabadultak.

Glöd egy füstkarikát fújt át a résen. Az egyenesen átsiklott a két oldalsó kötél között, és a túloldalon szertefoszlott. – Épp elég széles – mondta Elias. Egymás mellé tette az ágakat, kipróbálta a kezével, és kötözni kezdte őket. A földön lassan egy kis híddarab formálódott. Majdnem úgy nézett ki, mint a kunyhója egyik fala. Majdnem.

Elias meghúzta az utolsó csomót. Aztán ő és Glöd óvatosan a rés felé tolták a híddarabot. Először mozdulatlanul feküdt a kötelek között. Elias épp azt gondolta: Talán meg fogja tartani.

Ekkor a legrövidebb ág meghajlott. Reccs. A kötél megcsúszott. A híd úgy csavarodott meg, mint a horogra akadt hal, aztán csobbanva beleesett a zúgóba. Egy kötél úgy táncolt utána, mint egy vizes féreg. Glöd fújt egy pici füstkarikát, de az szétszakadt, mielőtt kerek lehetett volna. Elias a napra nézett. Most már a fák koronájánál járt. Legszívesebben újra megrántotta volna a kötelet, egyre erősebben. Ehelyett leült a kidőlt fatörzsre, és figyelt. Onnan valami mást is meglátott.

A kunyhójában Elias általában három ágból készített falakat: kettőt megdöntött, egy pedig összetartotta őket. Egy háromszög nem imbolygott úgy, mint egy sor ág. Előhúzta a két leghosszabb ágat, és úgy fektette le őket, hogy a végük összeérjen.

– Próbáld ki, nézd meg, építsd újra – mondta. Glöd három füstkarikát küldött a kötelek felé. Az első átrepült egy üres lyukon. A második fennakadt egy laza csomón. A harmadik éppen ott fordult vissza, ahol Elias a háromszöget tartotta. – Ott! – Elias meghúzta a csomót, feltette az utolsó deszkát, és óvatosan megrángatta a támasztékot. Az mozdulatlan maradt. A híd túloldalán barlangnyílás tátongott a kövek között.

A híd túloldalán az ösvény egyenesen egy barlangba vezetett. Néhány lépés után kristályok álltak ott csomókban: vékonyak, mint a jégcsapok, vastagok, mint a széklábak, görbék, mint a kacskaringós fogak. Sötétek voltak, bár egyikmásik csúcsuk még őrzött egy kis meleg csillanást.

A fal mellett egy kőtábla állt, majdnem teljesen belepve porral. Ez állt rajta: A meleg sárkánylehelet felébreszti a kristályfényt. Nem tűz. Nem fáklya. Csak meleg lehelet. Beljebb a járat elfordult, távol minden nappali fénytől. Olyan fekete volt ott, mint egy becsukott doboz belseje. Hamarosan valakinek meg kell találnia a táblát.

Elias belépett egy lépést, és még a saját ujjait sem látta. Glöd felcsippantott, és meleg zöld oldalát Elias cipőjéhez nyomta. Elias végigtapogatta a falat, míg az ujjai meg nem találták a kőtábla betűit.

– Meleg sárkánylehelet – olvasta. Glöd az orrocskájára nézett, és egy parányi füstkarikát fújt egy kristály felé. Elias a kezével tölcsért formált az orra mögött, hogy a meleg ne szálljon szét mindenfelé. A kristály egyszer felvillant. Aztán belülről zölden világítani kezdett. – Próbáld ki, nézd meg, építsd újra – mondta Elias. Glöd mélyebbet lélegzett. Egy új kristály gyulladt ki távolabb. Aztán még egy. De az út hamarosan ismét bekanyarodott.

A kristályok csak addig világítottak, ameddig Glöd meleg fújásai elértek. Amikor Glödnek pihennie kellett, megálltak egy kék kristálynál, amely az egyik oldalán kéken, a másikon sárgán fénylett. Elias háromig számolt, és mutatta: – Arra, arra, arra.

A következő kanyarban egy kristályt teljesen beborított a barna sár. Glöd fújt rá, de egy szomorkás füstkarika lehullott a földre. Elias fogott egy gallyat, és óvatosan lekaparta a sarat. Nem túl mélyen. Nem túl gyorsan. Amikor a felszíne csillogni kezdett, Glöd egy kis fújással felmelegítette. A fény végigszaladt a kristályon, és megmutatott egy keskeny kijáratot. Odakint három sziklás csúcs látszott. De vajon meglátja-e ott fenn valaki Glödöt?

Éppen akkor értek ki, amikor a nap narancssárga korongként ült a fák között. Előttük állt a háromcsúcsú Sárkányhegy. Az oldalában akkora nyílás tátongott, hogy majdnem egy felhő is berepülhetett volna rajta.

Glöd megállt az ösvényen. Füstkarikát fújt a nyílás felé. A karika egyre vékonyabb lett, míg el nem tűnt, mielőtt odaért volna. Elias elővette a tojáshéj egyik felét. A rézpöttyök három csúcsot rajzoltak ki, pontosan olyat, mint a hegy. Az ösvény mellett három kristály meredt ki a földből: egy kicsi, egy közepes és egy magas. Elias leguggolt. – Nem kell kiabálnunk – mondta. – Építhetünk valamit, ami villog.

Elias a kristályokat egy lapos kőre tette: kicsi, közepes, magas. Mint a Sárkányhegy. Glöd először a kicsit melegítette fel. Aztán a közepest. Végül a magasat. Három fény villant fel az alkonyatban, messziről is jól láthatóan.

A nyílásban valami megmozdult. Előbújt egy nagy orr. Aztán még egy, majd több barátságos sárkányfej nyugodt szemekkel. Egy széles mancs ért földet a Glöd melletti kövön, anélkül hogy hozzáért volna. Glöd egy füstkarikát fújt egyenesen fölfelé. Mindenki látta. A nagy sárkányok lágy fújásokkal válaszoltak, amitől a három kristály csillogni kezdett. Glöd előreszaladt, de visszafordult Elias és a tojáshéj felé.

Az egyik nagy sárkány egy pikkelyt csúsztatott a kőre. Zölden, rézszínben és kéken csillogott, mint a patak, amikor rásüt a nap. Glöd a karmai közé fogta a pikkelyt, és Elias kezébe tette.

– A kunyhómban fog lakni – mondta Elias. Hazafelé fordult, a híd, az erdő és a ház mögötti patak felé. Mögötte halk prüszkölés hallatszott. Elias átnézett a válla fölött. Glöd a nyílásnál állt, mögötte a nagy sárkányokkal. Az orrából nem füstkarika jött. Egy kis, egyenletes láng gördült fel az esti levegőbe, és megcsillant Elias kezében a pikkelyen.

Elias, Glöd és a híd, amelyet újjá kellett építeni

Elias egy nagy, meleg tojást talál a ház mögötti patak kövei között, és abból kikel Glöd: egy kis zöld sárkány, aki csak füstkarikákat tud fújni. Mielőtt a nap eltűnne a háromcsúcsú Sárkányhegy mögött, meg kell javítaniuk egy törött hidat, fel kell ébreszteniük a kristályokat egy sötét barlangban, és meg kell mutatniuk, hogy Glöd hazatért.

hu-hu.sagatilldig.se